Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 568 van 24 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. LAURENT**
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2023.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 2 februari 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 13 juni 2023. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

1.3. Op 28 augustus 2023 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas
U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Qala Shahi (district Dara-i-Nur, provincie Nangarhar) op […] 2002. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader was

werkzaam als houtbewerker op verschillende militaire basissen in Afghanistan. Hij bouwde daar tafels, stoelen, enzovoort. Daarnaast leverde hij ook verschillende bouwmaterialen af aan deze militaire basissen. Op een dag werden hij en zijn partner bedreigd door de taliban, al weet u niet hoe precies. Zij namen deze bedreiging niet serieus. Op een dag verdween de partner van uw vader spoorloos. Vijf dagen later bleek er ook van uw vader geen nieuws meer te zijn. Twee dagen hierna, en zo'n drie weken tot een maand na de bedreiging van de taliban aan het adres van uw vader, werd zijn levenloze lichaam nabij jullie huis achtergelaten. Het was de vierde of de vijfde maand van 2018. Ongeveer twee maanden later kwamen de taliban naar uw huis. Ze zeiden tegen uw grootvader dat u, gezien uw vader werk leverde voor de 'ongelovigen', nu met de taliban moest meestrijden. Uw grootvader zei hen dat u niet thuis was, waarop zij opnieuw vertrokken. De volgende dag verhuisde u met uw familie naar een huurhuis in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U verbleef hier een dik jaar toen uw grootvader aan jullie huis een dreigbrief van de taliban vond. Hierin stond dat u niet gehoorzaamde en daarom diende vermoord te worden. Twee dagen later verliet u uit veiligheidsoverwegingen Afghanistan. U verliet Afghanistan ergens aan het einde van het jaar 2019 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en een aantal voor u onbekende landen naar België, waar u op 2 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban nog tot twee keer toe naar uw huis, op zoek naar u. Bij het eerste bezoek doorzochten ze het huis om te zien of u aanwezig was. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de taliban u zullen viseren omdat u niet op hun eisen inging. Ter staving van uw verzoek legde u volgende kopieën van documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), die van uw broers en een dreigbrief. Op 6 september 2022 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat zowel uw verklaringen wat betreft de tewerkstelling van uw vader als uw verklaringen wat betreft de vervolging door de taliban niet konden overtuigen. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en legde tijdens deze procedure enkele nieuwe documenten neer, waaronder een arbeidscontract en loonfiches van uw vader, alsook een foto van uw vader samen met Canadese officiers (zie arrest nr. 283798). Op 24 januari 2023 vernietigde de RVV de beslissing van het CGVS omdat ze niet overtuigd was door de motieven in de beslissing van het CGVS aangaande uw geringe kennis over uw vaders werkzaamheden. Bovendien stelde de Raad dat er nieuwe documenten voorlagen die mogelijks een nieuw licht werpen op de door u voorgehouden vervolgingsfeiten voor uw vertrek uit Afghanistan en het door u voorgehouden profiel van familielid van een vader die vroeger werkzaam was op Amerikaanse militaire basissen. Bijgevolg werd een verder en grondig onderzoek van de nieuwe documenten en uw profiel dat hierop gebaseerd is noodzakelijk geacht. Op 13 juni 2023 organiseerde het CGVS een tweede persoonlijk onderhoud om deze elementen verder te onderzoeken. Tijdens dit onderhoud voegde u nog foto's van de begrafenis van uw vader, elektronische taskara's van uw twee jongere broers, de taskara's van uw vader en grootvader en een reeks extra documenten met betrekking tot het werk van uw vader toe. Daarnaast presenteerde u ook een attest van een workshop over België en opleiding Frans die u hier volgde, alsook een brief van het centrum waar u verblijft. Na het onderhoud bezorgde u op 14 juni 2023 en 19 juni 2023 per mail nog enkele foto's en video's van uw vrijwilligerswerk na de overstroming in de regio Luik.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. U stelt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u de zoon bent van iemand die als timmerman werkte op militaire basissen van de voormalige overheid en buitenlandse troepen in Afghanistan (CGVS d.d.13.06.2023 p.8-9). U stelt dat uw vader als timmerman werkte op militaire basissen van de voormalige overheid en buitenlandse troepen in Afghanistan (CGVS d.d.13.06.2023 p.8-9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader onder meer in Jalalabad en Kabul werkte, alsook andere plaatsen waar het nodig was. Hij werkte binnen de basissen en maakte er onder meer stoelen, tafels en tenten. Hij had een contract bij een Afghaans bedrijf genaamd O. H. C. a. R. C. en deed verschillende projecten voor hen (CGVS d.d.13.06.2023 p.8-9).

U beweert dat uw vader ontvoerd en vermoord werd door de taliban omdat hij weigerde met hen samen te werken (CGVS d.d.13.06.2023 p.14, 15-16). Aan uw verklaringen hieromtrent kan echter geen geloof worden gehecht. Zo stelde u onder meer dat uw vader samen met zijn zakenpartner N. M. met de dood werd bedreigd door de taliban (CGVS d.d.08.04.2022 p.13 en CGVS d.d.13.06.2023 p.15), maar dat zij beiden deze bedreiging niet serieus hebben genomen. De reden die u hieraan geeft, met name dat zij dachten dat er misschien iemand anders was die hun bang wilde maken zodat ze het land zouden verlaten en zij het contract konden overnemen (CGVS 08.04.2022 p.13), kan hierbij niet overtuigen. Bovendien gaf u aan dat uw vader en N. M. onderweg tegengehouden werden door de taliban, bedreigd werden, en gevraagd werden om explosieven binnen een basis te brengen (CGVS d.d.08.04.2022 p.16 en CGVS d.d.13.06.2023 p.14).

Dat uw vader en zijn zakenpartner desondanks zouden gedacht hebben dat het niet om echte taliban ging, maar wel om personen die er louter op uit waren om hun contract over te nemen, is bijzonder weinig geloofwaardig, net zoals het gegeven dat gewone burgers zich effectief zouden voordoen als taliban en op die manier een auto zouden tegenhouden. Daarbij valt het op dat u eerst verklaarde niet te weten op welke manier uw vader bedreigd werd door de taliban. U zei immers: "ik weet niet hoe die eerste (bedreiging) werd gegeven, geschreven of mondeling" (CGVS d.d.08.04.2022 p.13). Pas later tijdens datzelfde onderhoud, toen u gevraagd werd hoe N. M. werd bedreigd, stelde u plots dat hij en uw vader samen waren toen ze bedreigd werden en dat de taliban hen ergens op een weg deed stoppen (CGVS d.d.08.04.2022 p.16). Dat u eerst verklaart helemaal niet te weten hoe dit gebeurde om vervolgens toch een concrete context te schetsen, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Daarenboven is het noemenswaardig dat u niet weet waar uw vader en zijn zakenpartner dan tegengehouden werden, hoewel uw vader over dit incident aan uw moeder vertelde (CGVS d.d.08.04.2022 p.16) en het weinig waarschijnlijk lijkt dat de locatie ervan niet ter sprake zou gekomen zijn, zowel tussen uw vader en uw moeder als tussen uzelf en uw moeder achteraf. Hetzelfde geldt overigens voor de vaststelling dat u niet weet of uw vader uw moeder meteen, diezelfde dag, inlichtte over de bedreiging (CGVS d.d.08.04.2022), of bijvoorbeeld pas later. Hoewel uw moeder u pas na de dood van uw vader zou verteld hebben over de bedreiging, is het minstens vreemd dat u niet weet waar uw vader en zijn zakenpartner tegengehouden werden door de taliban en of uw vader uw moeder diezelfde dag hierover vertelde. Voorts is het merkwaardig dat uw vader en zijn zakenpartner samen bedreigd werden door de taliban, dat N. M. vervolgens enkele dagen later effectief verdween maar dat uw vader desondanks bleef verder werken tot ook hijzelf kort hierna ontvoerd werd door de taliban (CGVS d.d.13.06.2023 p.14, 15, 16). Erop gewezen dat uw vader gezien de verdwijning van N. M. toch kon hebben ingezien dat de bedreiging effectief serieus was, luidde uw verklaring dat de telefoonnummers van N. M. niet meer konden worden bereikt en niemand wist waar hij was, maar dat hij gewoonlijk naar Kunar ging om hout te halen op plaatsen waar gsm's meestal niet werken. Uw vader wist naar eigen zeggen niet of zijn zakenpartner ontvoerd werd of gewoon ergens naartoe ging en dacht daarom niet na over de bedreigingen (CGVS d.d.08.04.2022 p.18). Hoewel het in Afghanistan inderdaad niet abnormaal is om (tijdelijk) onbereikbaar te zijn wegens gebrek aan netwerken doorheen het hele land, blijft het weinig aannemelijk dat uw vader gelet op de context niet nagedacht zou hebben over de bedreigingen en zijn werk gewoon verderzette. Bovendien verklaarde u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat het nog steeds niet duidelijk is of N. M. ontvoerd (en vermoord) werd of niet (CGVS d.d.08.04.2022 p.18), maar stelde u gedurende het tweede onderhoud plots dat hij onderweg van huis naar zijn werk in Jalalabad ergens werd opgepakt en meegenomen en "nu dood is". Nogmaals gevraagd of hij ook overleden is bevestigde u dit trouwens andermaal, om vervolgens, wanneer u gevraagd werd of zijn lichaam werd teruggevonden, uw verklaringen weer aan te passen en te stellen dat zijn lichaam nooit gevonden werd en het niet geweten is of hij dood of levend is (CGVS d.d.13.06.2023 p.15). U bleef er tegelijkertijd wel bij dat hij werd meegenomen door de taliban, hoewel u eerder dus nog aangaf dat het niet eens zeker was dat hij ontvoerd werd. Daarnaast werd vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat uw vader eind 2019 overleed (zie Verklaring DVZ d.d.26.02.2021 p.7) en dat u in het voorjaar van 2020 Afghanistan zou verlaten hebben (zie Verklaring DVZ d.d.26.02.2021 p.6, 13). Tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter plots dat uw vader reeds in de vierde of vijfde maand van 2018 overleed en dat u Afghanistan eind 2019 verliet (CGVS d.d.08.04.2022 p.3-4, 14). Dat u bij de DVZ echter tot twee maal toe expliciet aangaf negen à tien maanden geleden vertrokken te zijn (zie Verklaring DVZ d.d.26.02.2021 p.6, 13), terwijl dit volgens uw laatste verklaringen dan (destijds) eerder een jaar en twee of drie maanden geleden zou geweest zijn, is evenzeer eigenaardig en plaatst verdere vraagtekens naast de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat uw situatie betreft, stelt het CGVS vast dat u geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde op de dood van uw vader. Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat de taliban na de dood van uw vader naar uw huis kwamen en tegen uw grootvader zeiden dat u met hen moest gaan vechten omdat uw vader de ongelovigen had gesteund (CGVS d.d.08.04.2022 p.11, 14-15). Uw grootvader zou eenvoudigweg gezegd hebben dat u niet thuis was, hoewel dat in werkelijkheid wel het geval was, waarop de taliban opnieuw vertrokken (CGVS d.d.08.04.2022 p.15). Dat de taliban op dergelijk gemakkelijke manier kon worden afgewimpeld, is weinig geloofwaardig. Men moge eerder verwachten dat ze het huis zouden betreden om u te zoeken, iets wat ze vreemd genoeg volgens u niet deden (CGVS d.d.08.04.2022 p.14). Ook verklaarde u dat uw grootvader zei dat u naar het huis van een familielid ging maar dat de taliban niet vroegen bij wie dan precies (CGVS d.d.08.04.2022 p.15) Indien ze zo naarstig naar u op zoek waren lijkt het nochtans logisch dat ze hier naar zouden vragen en naartoe zouden trekken, in plaats van gewoon weg te gaan. Nog frappanter is echter het gegeven dat u tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS aangaf dat u effectief niet thuis was op het ogenblik dat de taliban naar uw huis kwam, en herhaalde dat u "naar een ver familielid" gegaan was (CGVS d.d.13.06.2023 p.17). Gevraagd op welke locatie u dan was verwees u naar Jalalabad en verklaarde u uiteindelijk dat u daar bij uw zus en haar man was, die u eerder nog bizar genoeg als een ver familielid omschreef. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u eerst aangaf thuis te zijn tijdens het bezoek van de taliban en heden beweert dat u niét thuis was, is alweer veelzeggend over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Daarbij houden ook uw verklaringen over wat er gebeurde nadat de taliban naar uw huis kwam terwijl u bij uw zus in Jalalabad was geen enkele steek. Ondanks het duidelijke dreigement van de

taliban liet uw grootvader u immers vanuit Jalalabad terugkeren naar jullie dorp, om vervolgens twee dagen later opnieuw met het hele gezin naar het huis van uw zus en schoonbroer te gaan (CGVS d.d.13.06.2023 p.17). Om welke reden uw grootvader u vanuit Jalalabad liet terugkeren naar uw dorp waar de taliban naar u op zoek was is niet alleen onduidelijk maar ook volledig onbegrijpelijk, en doet alweer afbreuk aan de authenticiteit van uw relaas. Bovendien verklaarde u in het kader van het eerste onderhoud op het CGVS nog dat jullie de volgende dag (na het bezoek van de taliban) naar het huis van uw zus gingen (CGVS d.d.08.04.2022 p.15), terwijl u gedurende het tweede onderhoud dan weer aangaf dat hier twee dagen tussen zaten (CGVS d.d.13.06.2023 p.17). Wat er ook van zij, dat u erin slaagde om probleemloos terug te keren naar uw dorp, hier evenzeer probleemloos nog twee dagen door te brengen en vervolgens – eveneens probleemloos – uw dorp te verlaten samen met uw volledige gezin, laat evenmin vermoeden dat de taliban effectief op zoek naar u waren. Verder wordt gewezen op uw verklaring dat de taliban u een jaar later in Behsud opnieuw op het spoor kwamen en een dreigbrief bij uw huis daar achterlieten (CGVS d.d.08.04.2022 p.15). Indien de taliban u werkelijk (en eindelijk) na een jaar effectief hadden kunnen lokaliseren, spreekt het voor zich dat ze u onmiddellijk thuis zouden komen zoeken en niet simpelweg een brief achterlaten waardoor u wel zeer gemakkelijk op de vlucht kon slaan, een gang van zaken die alle logica tart. Daarnaast verklaarde u na die dreigbrief ook nog twee of zelfs drie dagen in uw huis in Behsud te hebben gewoond (CGVS d.d.08.04.2022 p.11, 15 en CGVS d.d.13.06.2023 p.18). Dat u niet meteen op de vlucht sloeg is minstens vreemd, daar de taliban u duidelijk hadden gevonden en u dus op eender welk moment ook thuis konden komen weghalen. Daarbij heeft u twee ooms en een tante in Kunar bij wie u mogelijks (even) kon verblijven (CGVS d.d.13.06.2023 p.6-7), en kon u wellicht eveneens terecht bij de schoonfamilie van uw zus die destijds in Jalalabad woonde (CGVS d.d.13.06.2023 p.17). Bovendien stelde u bij de DVZ dat u "de eerste dreigementen" kreeg op 9 qaws 1398, wat overeenkomt met 30 november 2019, en dat "alle data op de dreigementen staan" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.08.11.2021 vraag 3.5). Wanneer u tijdens het onderhoud de dreigbrief van de taliban voorlegde, die u ontving in Behsud, bleek deze echter de datum 23/04/1441 bevatten, hetgeen overeenkomt met 21 december 2019 (CGVS d.d.08.04.2022 p.11, 12). De uitleg dat u bij de DVZ een verkeerde datum opgaf omdat u het destijds eigenlijk niet wist en de brief (nog) niet had, is bijzonder bevreemdend en biedt geen afdoende verklaring. Indien u zich de datum van de brief inderdaad niet precies kon herinneren, is het immers niet logisch dat u een exacte (maar foutieve) datum zou opgegeven hebben in plaats van gewoon te verklaren dat u het niet meer juist wist. Ook spreekt u zich aanzienlijk tegen over de gebeurtenissen die na uw vertrek zouden hebben plaatsgevonden. Immers, gevraagd of er na uw vertrek nog zaken gebeurd zijn stelde u initieel, tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS, dat dit niet het geval was. Vervolgens verklaarde u echter dat de taliban wél nog naar uw huis kwamen en naar u vroegen, maar niet binnenkwamen (CGVS d.d.08.04.2022 p.11). Geconfronteerd met de bevreemdende vaststelling dat ze langskwamen maar het huis niet binnenkwamen, wijzigde u plots wederom uw verklaringen door te stellen dat ze twee keer langskwamen na uw vertrek, waarvan ze de eerste keer uw huis wel binnenkwamen en de tweede keer niet (CGVS d.d.08.04.2022 p.12). Wanneer u tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS opnieuw gevraagd werd of er na uw vertrek nog iets gebeurde, verklaarde u opnieuw dat de taliban naar uw huis kwamen. Gevraagd of dit één keer gebeurde of meermaals zei u echter dat ze één keer gekomen zijn zo'n twee à drie weken na uw vertrek en het huis doorzochten (CGVS d.d.13.06.2023 p.18-19), hetgeen alweer niet overeenkomt met wat u eerder beweerde (zie supra). Voorts is het bizar dat uw jongere broer

A., Afghanistan slechts een vijftal dagen na uw eigen vertrek eveneens zou verlaten hebben omdat hij ook bang was geworden door het dreigement dat u had gekregen (CGVS d.d.08.04.2022 p.18, CGVS d.d.13.06.2023 p.19). Op de vraag hoe het komt dat hij niet samen met u vertrok kon u daarenboven geen logisch antwoord geven. Zo stelde u dat uw grootvader destijds dacht dat deze broer geen problemen zou krijgen maar dat uw schoonbroer na uw vertrek zei dat de taliban hem misschien in uw plaats zouden meenemen en ze hem daarom ook wegstuurden (CGVS d.d.13.06.2023 p.19). Dat uw grootvader ten tijde van uw vertrek geen enkel gevaar voor deze broer zag, en uw schoonbroer de eerder genoemde bedenking pas na uw vertrek uitte, is absoluut niet aannemelijk. Daarbij hebt u nog drie andere broers, waarvan de oudste, O., intussen al 17 of bijna 18 jaar moet zijn (zie Verklaring DVZ p.9), en kunnen ze hen even goed in uw plaats meenemen maar verblijven zij nog steeds in Afghanistan. De uitleg dat deze broers nog heel jong zijn en daardoor geen problemen hebben gehad met de taliban na uw vertrek (CGVS d.d.13.06.2023 p.19), raakt dan ook kant noch wal en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat uw grootvader en schoonbroer, die bij uw familie is komen wonen nadat jullie van Dara-i-Nur naar Behsud verhuisden, evenmin problemen ondervonden na uw vertrek (CGVS d.d.13.06.2023 p.19). Zij kunnen immers beschouwd worden als hoofden van de familie die verantwoording moeten afleggen voor de daden van andere gezinsleden, iets wat ze kennelijk echter niet moesten doen nadat u uw land, alsook een poging tot rekrutering door de taliban omdat uw vader reeds ongelovigen had gediend, ontvluchtte. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden. In deze context kan worden opgemerkt dat u verklaarde dat er nog drie personen in uw dorp waren die net zoals uw vader voor buitenlanders werkten en ook met hem samenwerkten. Zij zouden na de dood van uw vader gevlucht zijn, maar hun families leven nog steeds in Dara-i-Nur en hebben zelfs nog contact met uw familie. Meer nog, u stelde dat hun families en uw familie

elkaar nog bezoeken wanneer er bijvoorbeeld een overlijden of geboorte is (CGVS d.d.13.06.2023 p.11-12), hetgeen evenzeer ernstige vraagtekens plaatst naast de authenticiteit van uw relaas. Daarenboven verblijft ook de familie van N. M., de zakenpartner van uw vader die volgens u eveneens bedreigd werd door de taliban en ook zou ontvoerd zijn (zie supra), nog in uw dorp in Dara-i-Nur en heeft uw familie blijkbaar eveneens nog contact met hen (CGVS d.d.13.06.2023 p.13). Dat de familie van N. M. geen problemen kende omdat hij geen "grote" jongens of zonen heeft (CGVS d.d.13.06.2023 p.18), kan evenmin overtuigen daar deze familie ongetwijfeld wel over andere leden beschikt die in aanmerking zouden kunnen komen voor rekrutering door de taliban. Los daarvan is het hoe dan ook merkwaardig dat de familie nog in het dorp zou verblijven indien zowel uw vader als N. M. bedreigd en ontvoerd werden door de taliban en u vervolgens eveneens geviseerd werd. Wat uw bijkomstige verklaring betreft dat u sinds ruim 2 jaar in België verblijft, zich intussen hebt aangepast aan de maatschappij hier en gewoontes van hier hebt overgenomen (CGVS d.d.13.06.2023 p.20), dient te worden vastgesteld dat hieruit evenmin een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. U stelde meer bepaald dat uw leven anders is nu, dat u hier een vrij leven hebt en niet zo'n vrij leven in Afghanistan kan hebben. U wilt hier een goeie toekomst opbouwen zoals Belgische jongeren (CGVS d.d.13.06.2023 p.20). Dat u hier onder meer lessen maatschappelijke oriëntatie hebt gevolgd en momenteel al meer dan een jaar in een fabriek werkt is zeker lovenswaardig, maar toont op zich geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Afghanistan aan. Gevraagd wat u bedoelt met de verklaring dat u zich hebt aangepast aan de maatschappij hier en gewoontes van hier hebt, verwees u opnieuw naar het vrije leven dat u hier heeft en dat dit in Afghanistan onmogelijk is. U gaf aan vrienden te hebben op uw werk en in het opvangcentrum waarmee u heel gelukkig bent, de Belgische wetten te kennen en niet meer naar een ander land te willen gaan (CGV d.d.13.06.2023 p.21). U denkt anders nu, want hier worden mensenrechten gerespecteerd en in Afghanistan hebben mensen geen rechten. Voorts verwijst u naar het gegeven dat u hier wel op vakantie kan gaan naar plaatsen waar u wil, maar dat u dit in Afghanistan niet kon doen uit angst voor een zelfmoordaanslag of een andere ontploffing (CGVS d.d.13.06.2023 p.21). Gevraagd waarover u precies anders denkt ten opzichte van vroeger verwees u nog naar het feit dat men hier een vriendin kan hebben maar dat dit in Afghanistan onmogelijk is, en dat u een jonge kerel bent die ook een vriendin wil hebben. Voorts gaat u in het weekend samen met uw vrienden naar discotheken maar bestaan dat soort zaken niet in Afghanistan (CGVS d.d.13.06.2023 p.21). Het Vluchtelingenverdrag houdt echter niet in dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl zonder meer aanleiding geeft tot het verlenen van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld vrouwenrechten niet op dezelfde manier verzekerd zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Het overnemen van een aantal uiterlijke kenmerken van een westerse levensstijl staat immers niet automatisch gelijk met een politieke of godsdienstige overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep omdat het niet steeds gaat om kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit, dat niet zou mogen worden verlangd dat u deze laat varen. Van een verzoeker om internationale bescherming die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden gevraagd dat hij zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden. Het komt aan u als verzoeker om internationale bescherming toe om aannemelijk te maken dat uw verwestersing dermate fundamenteel is dat men niet redelijkerwijs van u kan verlangen dat u zich hiervan distantieert, iets waarin u echter in gebreke blijft. Tevens dient erop gewezen te worden dat het loutere feit dat u zich in Afghanistan in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal gangbare kledingvoorschriften en / of het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding (het bezoeken van discotheken, het hebben van een vriendin of een relatie buiten een huwelijk) onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op hun fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Ook is de duur van uw verblijf in België sinds februari 2021, aldus twee jaar en enkele maanden, te kort om te kunnen aannemen dat u dermate verankerd zou zijn in de Belgische samenleving of geen enkele voeling meer zou hebben met uw land van herkomst, en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Bovendien heeft u nog geregeld contact heeft met uw familie in Afghanistan en zou u uw land eind 2019 of begin 2020 hebben verlaten (CGVS d.d.13.06.2023 p.5, Verklaring DVZ d.d.26.02.2021 p.6, 13 en CGVS d.d.08.04.2022 p.3-4, 14), wat betekent dat u tot uw zeventiende of zelfs achttiende in Afghanistan hebt verbleven. Bijgevolg kan gesteld worden dat u op het ogenblik van uw vertrek al voldoende maturiteit had alsook reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer zou worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat u in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Daarnaast toont u evenmin aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet (meer) zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze, laat staan dat of onder welke omstandigheden u ingevolge hiervan zou worden geconfronteerd met ernstige problemen of vervolging. Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De

documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uzelf, uw broers, uw vader en uw grootvader tonen immers hooguit uw Afghaanse nationaliteit, identiteit en eventuele regio van herkomst aan, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Over de dreigbrief van de taliban werd in het kader van de eerste beslissing over uw verzoek reeds opgemerkt dat de bewijswaarde hiervan quasi nihil is, daar het een handgeschreven document betreft dat door eender wie, waar en wanneer kan zijn opgesteld of zijn vervalst, al dan niet tegen betaling. Het is immers algemeen bekend dat Afghaanse documenten heel gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen worden verkregen, en dit zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier, blauwe map). De documenten met betrekking tot uw vaders voormalige werk (loonfiches, contract, certificaten van appreciatie) en de foto van uw vader samen met een buitenlandse officier, bewijzen op hun beurt louter deze tewerkstelling, maar tonen voorts niet aan dat uw vader ontvoerd en vermoord werd door de taliban, noch dat u zelf nadien werd geviseerd door deze groep of hen zou dienen te vrezen. De twee foto's van uzelf samen met twee zussen en een broer, alsook van uzelf samen met uw vader, vormen enkel een indicatie voor uw familiesamenstelling. Uit de foto's omtrent het overlijden en de begrafenis van uw vader kan op hun beurt niet rechtstreeks afgeleid worden dat de persoon in kwestie inderdaad uw vader betreft daar hij hier zelf niet op afgebeeld wordt. Daarenboven vormen foto's van een overlijden of begrafenis hoe dan ook geen bewijs voor de verklaarde omstandigheden waarin de persoon om het leven gekomen zou zijn. De documenten, foto's en video's betreffende uw verblijf en tijdsbestedingen in België ondersteunen voorts uw verklaringen hierover, zoals het feit dat u geholpen hebt na de grote overstromingen in de regio van Luik en u uw best doet om mee te draaien in de maatschappij hier. Zoals eerder echter werd aangehaald volstaan deze elementen weliswaar niet om tot te toekenning van internationale bescherming over te gaan. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance afghanistan-january-2023) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.
Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.
De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023. UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16

augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud (district), Nangarhar (provincie), Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij

terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent. Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf , EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key

socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf , EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance afghanistan-january-2023) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.
De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.
Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging
De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.
Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: *"Aanwezigheid ter terechtzitting. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep"*. Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als het oude artikel 39/59 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet').

Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (zie inzake oud artikel 39/59 § 2 van de Vreemdelingenwet RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Verzoekschrift

3.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift een manifeste appreciatiefout en een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de

wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.2. Verzoeker gaat eerst in op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat hij vervolging vreest vanwege de werkzaamheden van zijn vader. Hij verwijst hiervoor naar arrest nr. 283 798 van 24 januari 2023 van de Raad betreffende een eerder verzoek dat hij indiende. In de nieuwe beslissing van het CGVS worden de gronden van de eerste beslissing betreffende het werk van verzoekers vader niet meer herhaald. Hoewel deze nieuwe beslissing zich niet expliciet uitspreekt over het werk van verzoekers vader, lijkt het CGVS dit niet langer in twijfel te trekken. Bovendien legde verzoeker bij zijn laatste persoonlijk onderhoud opnieuw veel documenten neer met betrekking tot het werk van zijn vader. Gelet op deze elementen moet worden onderzocht of verzoeker een vervolgingsrisico loopt wegens het werk van zijn vader voor de vorige autoriteiten. Vervolgens gaat verzoeker in op de gebeurtenissen in Afghanistan. Hij bespreekt de houding van zijn vader, het overlijden van zijn vader, de houding van de taliban, de bedreigingen van de taliban ten opzicht van verzoeker, de gebeurtenissen na zijn vertrek, het vertrek van zijn broer, de familie van de werknemers van zijn vader en zijn neergelegde documenten. Hij gaat in op het feit dat zijn vader niet geloofde dat de bedreigingen werkelijk van de taliban afkomstig waren en dat zijn familie dit pas besefte toen zijn vader vermoord was. Verzoeker verklaart ook waarom hij geen details weet over de bedreigingen die zijn vader ontvangen zou hebben en waarom zijn vader zich geen vragen stelde bij de verdwijning van zijn partner. Met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen stelt verzoeker dat er een jaar verstreken is tussen zijn twee persoonlijke onderhouden en dat hij zich steeds is blijven informeren over het lot van de partner van zijn vader. Dit verklaart waarom hij tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud meer details kon geven. Het is waarschijnlijk dat de partner van zijn vader overleden is. Ook zijn tegenstrijdig bevonden verklaringen over het overlijden van zijn vader weerlegt verzoeker. Hij heeft steeds verklaard Afghanistan eind 2019 verlaten te hebben. Verder ontkent verzoeker dat hij aanwezig was tijdens het eerste bezoek van de taliban aan zijn huis, stelt hij dat hij de motieven van zijn grootvader en de taliban niet kent en dat het voor hem logistiek niet mogelijk was om sneller uit Afghanistan te vertrekken. Zijn verklaringen over de bedreigingen van de taliban en de tegenstrijdigheden hieromtrent wijt verzoeker aan het feit dat dit gebeurtenissen zijn die al lang geleden gebeurd zijn. Het CGVS is te streng want hij gaf ook zelf aan dat er een fout gebeurd was. Bovendien was verzoeker verward over de vragen met betrekking tot de gebeurtenissen na zijn vertrek, wat zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent verklaren. Dat verzoekers broer nog twee weken langer in Afghanistan gebleven is, is te verklaren door het feit dat de dreigbrief van de taliban tegen verzoeker gericht was en de urgentie voor hem dus hoger was. Het feit dat zijn andere familieleden geen problemen hadden met de taliban, zegt niets over verzoekers situatie. Aangezien uit rapporten blijkt dat familieleden van mensen die voor de autoriteiten hebben gewerkt een hoog risicoprofiel hebben, kan dit risico niet worden uitgesloten. Ook het feit dat de familieleden van andere werknemers van zijn vader geen problemen zouden ondervinden klopt niet. Veel collega's van zijn vader zijn na zijn dood naar Europa gevlucht. Ten slotte merkt verzoeker op dat het CGVS elk document uit Afghanistan verwerpt. De algemene informatie over Afghaanse documenten mag er echter niet toe leiden dat het CGVS de door verzoeker overgelegde documenten niet concreet beoordeelt. In het kader hiervan verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad.
Verzoeker gaat verder nog uitgebreid in op het risico van vervolging van familieleden van mensen die voor de autoriteiten hebben gewerkt. Hij stelt dat hij met voldoende zekerheid aangetoond heeft dat zijn broer en zijn vader voor de voormalige autoriteiten hebben gewerkt. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en verschillende rapporten, toont verzoeker aan dat familieleden ook door de taliban vervolgd kunnen worden.
Verder stelt verzoeker dat hij ook vervolging vreest als gevolg van zijn terugkeer uit Europa. Het blijkt uit verschillende rapporten dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of daar hebben verbleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen. Verzoeker leeft zoals jongeren in België. Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens, hij gebruikt sociale netwerken, hij gaat naar disco's, enz.. Uit zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijke interview blijkt noodzakelijkerwijs een andere manier van denken. Hij vertelt zijn familie niet wat hij hier doet wat erop wijst dat zijn gedrag niet strookt met het gedrag dat van hem wordt verwacht in Afghanistan. Verzoeker heeft in België gewerkt en woont hier ondertussen al meer dan twee jaar terwijl hij hier op jonge leeftijd is aangekomen. Het zal voor hem dan ook bijzonder moeilijk zijn om zich aan te passen aan de levenswijze van de taliban waardoor hij waarschijnlijk zal worden vervolgd.

3.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij doet eerst een theoretische uiteenzetting hieromtrent en gaat dan in op het risico op ernstige schade als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan.
Hij verwijst naar verschillende rapporten en rechtspraak en stelt dat de situatie in Afghanistan gelijkgesteld kan worden met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Eimi. De humanitaire crisis wordt verergerd door het optreden van de taliban en door het blokkeren van hulp van internationale actoren. De taliban zijn niet in staat om te voorzien in de primaire behoeften van de bevolking. Ten slotte bespreekt verzoeker ook nog de veiligheidssituatie in Afghanistan, die bijzonder zorgwekkend blijft. Hij verwijst hiervoor naar verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad en concludeert dat hij een

hoger risico loopt om aan willekeurig geweld onderworpen te worden omdat zijn vader voor de voormalige autoriteiten werkte.

3.4. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.5. Verzoeker voegt volgende documenten toe aan het verzoekschrift:
1. De bestreden beslissing;
2. Aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik;
3. Human Right Watch, *"No Forgiveness for People Like You - Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban"*, 30 november 2021, (internetlink);
4. Ghandara, *"Taliban Takes Revenge On Former Afghan Security Forces"*, 12 oktober 2021, (internetlink);
5. The Guardian, *'"The Taliban shot my wife in the head': ex-UK government contractor"*, 16 januari 2022, (internetlink);
6. Jurist.org*; "Afghanistan dispatches: 'Anyone on the Taliban's blacklist is in great danger'"*, 26 oktober 2021, (internetlink).

4. Nota van de commissaris-generaal
De commissaris-generaal legt een nota 'Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure' neer van 18 oktober 2023, waar wordt geantwoord op de middelen in het verzoekschrift en in de motieven van de bestreden beslissing wordt volhard.
Door middel van een brief van 20 oktober 2023 heeft verzoeker bezwaar gemaakt tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

5. Pleinota's
5.1. De commissaris-generaal legt een pleitnota neer van 26 augustus 2026 waarin een actuele beoordeling wordt gemaakt overeenkomstig artikel 15, b) en c) van de Verordening (EU) 2024/1347 en risico bij terugkeer op basis van verblijf in het Westen. De nota bevat volgende bijlage:

1. EUAA COI "*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022 (internetlink);
2. EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022 (internetlink);
3. EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 (internetlink);
4. EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van december 2023 (internetlink);
5. EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van juni 2026 (internetlink);
6. EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022 (internetlink);
7. EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020 (internetlink);
8. EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022 (internetlink);
9. UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023 (internetlink);
10. COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023 (internetlink);
11. EUAA COI "*Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 2 februari 2024 (internetlink);
12. EUAA "*Afghanistan – Country Focus"* van november 2024 (internetlink);
13. EUAA "*Afghanistan – Country Focus"* van januari 2026 (internetlink);
14. EUAA COI "*Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 27 maart 2026 (internetlink).

5.2. Verzoeker legt een pleitnota neer van 28 augustus 2026 waarin actuele landeninformatie over de situatie in Afghanistan wordt bijgebracht en besproken, en volgende documenten worden bijgebracht:

1. Commerciële overeenkomst – O. H. Construction & Rehabilitation – 18 februari 2010;
2. Commerciële overeenkomst – O. H. Construction & Rehabilitation – 17 september 2010;
3. Commerciële overeenkomst – O. H. Construction & Rehabilitation – 21 juli 2011;
4. Paspoort van zijn grootvader;
5. Overlijdensakte van zijn grootvader (pashtou);
6. Overlijdensakte van zijn grootvader (vertaling);
7. Deelcertificaten – Nederlandse taal – 30 juni 2024;
8. Aanbevelingsbrief – PGB Europe;
9. Individuele rekening 2026;
10. Geschiktheidsattest van 13 augustus 2026.

6. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

6.1. Artikel 3, lid 1, 5) van de Verordening (EU) 2024/1347 luidt:
"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:
(…)
5) "vluchteling": een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;".

6.2. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie neer van zijn taskara. Na het vernietigingsarrest van de Raad legde verzoeker onder meer de taskara van zijn vader en grootvader neer (AD, documenten, stukken 1 en 13). De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist. Evenmin wordt verzoekers afkomst uit het dorp Qala Shahi in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar, betwist door de commissaris-generaal.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de vroegere activiteiten van zijn vader als houtbewerker en leverancier van verschillende bouwmaterialen op verschillende militaire basissen in Afghanistan waardoor hijzelf als ongelovige werd opgevorderd door de taliban om met hen mee te strijden voor de machtsovername en omdat hij sinds zijn verblijf in België zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij en de Belgische gewoontes en omdat mensen in Afghanistan geen rechten hebben (NPO II, p. 21-23).

6.4. Met betrekking tot de activiteiten van verzoekers vader op Amerikaanse basissen voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, legde verzoeker in het kader van zijn beroep tegen de initiële beslissing van de commissaris-generaal bij de Raad dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest van de Raad van 24 januari 2023, volgende documenten neer: een kopie van een in het Engels opgesteld document van de O.H.C. & R. Company van 15 augustus 2017 waarin wordt bevestigd dat G.S., Carpenter, werd tewerkgesteld namens de Verenigde Staten in de VS militaire basissen in Jalalabad en New Kabul Compound onder andere met de O.H.C. & R. Company van augustus 2010 tot november 2013 en summier een aantal projecten worden omschreven waaraan deze persoon heeft meegewerkt; een arbeidsovereenkomst tussen de O.H.C. & R. Company en G.S. van 1 augustus 2010, een aantal loonfiches, een appreciatiebrief van de Field Security Group van 10 juni 2013 ten aanzien van G.S. en een appreciatiebrief van de Afghan First & LN Relations.
Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat werd georganiseerd na het vernietigingsarrest van de Raad legde verzoeker, naast de taskara's van zijn vader en grootvader ook een aantal documenten die in het administratief dossier worden omschreven als *"andere werkdocumenten vader"* en in de bestreden beslissing als *"extra documenten met betrekking tot het werk van uw vader"*. Uit deze in het Engels opgestelde documenten blijkt dat het onder meer om de toewijzing van een contract gaat aan de O.H.C. & R. Company in 2010. Door middel van een pleitnota in het kader van de huidige beroepsprocedure legt verzoeker nog drie *"commerciële overeenkomsten"* neer met de O.H.C.& R. Company van respectievelijk 18 februari 2010, 17 september 2010 en 21 juli 2011.
In zijn vernietigingsarrest stelde de Raad met betrekking tot de toen voorgelegde documenten vast dat *"Deze elementen stroken in elk geval met verzoekers verklaringen dat zijn vader op militaire basissen in Nangarhar en Kabul heeft gewerkt".* De Raad stelt vast dat na verder onderzoek de commissaris-generaal niet langer in twijfel trekt dat verzoekers vader heeft gewerkt op Amerikaanse legerbasissen. Hiermee is komen vast te staan dat verzoeker de zoon is van een persoon die in het verleden diverse diensten heeft verricht op Amerikaanse legerbasissen in Afghanistan voor de machtsovername.
In de beschikbare landeninformatie kan worden gelezen dat kort na de machtsovername de taliban een algemene amnestie hebben afgekondigd voor personen die hebben gediend in de administratie en de veiligheidstroepen van de voormalige regering. Dit engagement werd later herhaald en senior *de facto* ambtenaren hebben opgeroepen om de amnestie na te leven maar de tekst van de amnestieregeling is niet bekend gemaakt en dit heeft volgens UNAMA onzekerheid gecreëerd over het temporeel toepassingsgebied en de gevolgen van de niet-naleving ervan. Ondanks de afgekondigde amnestie zijn buitengerechtelijke moorden, willekeurige arrestaties en foltering van personen die tot deze categorie behoren, gedocumenteerd. Er zijn geen grootschalige slachtpartijen geweest, in tegenstelling tot vorige machtswissels in de Afghaanse geschiedenis. Sommige bronnen stellen dat de moorden geen onderdeel waren van een georchestreerde campagne maar andere bronnen zoals Rawadari stellen dat de gelijkenissen in de gebruikte methodes en selectie van slachtoffers wijzen op een meer systematische en gecoördineerde aanpak. Bronnen geven aan dat daders van moorden op voormalige medewerkers van de veiligheidstroepen niet ter verantwoording zijn geroepen en dat er een klimaat van straffeloosheid heerst rond dergelijke moorden. De hoge mate van ambiguïteit en gebrek aan controle over operationele *de facto* functionarissen die hen toelaat op

onvoorspelbare wijze mensen te arresteren en te misbruiken worden in dit verband benadrukt door de Directeur van de onderzoeksorganisatie Afghanistan Policy Lab. De *de facto* administratie had soms moeilijkheden om gearresteerde individuen te lokaliseren binnen haar eigen structuren. Onmiddellijk na de machtsovername konden de meeste mannelijke publieke functionarissen hun taak in de administratie weer opnemen maar er heeft een graduele vervanging plaatsgevonden van personen die voor de vroegere regering werkten door personen die loyaal zijn aan de taliban. Bronnen geven aan dat biometrische gegevens worden gebruikt om voormalige medewerkers van de vroegere regering te identificeren en hen te ontslaan uit de *de facto* veiligheidstroepen. Er zijn meldingen van gevallen waarin voormalige overheidsfunctionarissen zijn gedood, gearresteerd of gefolterd na terugkeer naar Afghanistan, met inbegrip van 1.104 personen die persoonlijk terug zijn uitgenodigd door de taliban volgens Rawadari. De meeste gedocumenteerde mensenrechtenschendingen ten aanzien van voormalige regeringsfunctionarissen en ANDSF-leden vonden plaats in de maanden volgend op de machtsovername door de taliban in 2021 en 2022, maar ook in de periode daarna zijn nog gevallen gedocumenteerd. Deze groepen hebben verder wraak-gerelateerd geweld ondergaan, met inbegrip van buitengerechtelijke moorden, willekeurige arrestaties, foltering en andere mishandelingen. UNAMA heeft voor de periode tussen 1 januari en 30 september 2025 27 moorden op voormalige ANDSF-leden, 52 willekeurige arrestaties en vasthouding en 11 gevallen van foltering en mishandeling van zowel voormalig civiel- en veiligheidspersoneel van de vroegere regering. Rawadari meldde een daling van het aantal moorden maar liet ook noteren dat de moeilijkheden om informatie te verzamelen hiervoor een mogelijke verklaring is, eerder dan een verbetering van de situatie. De exacte motieven voor de moorden op voormalig overheidspersoneel zijn moeilijk te bepalen onder meer ook vanwege de overheersende wraakcultuur in Afghanistan waardoor ook conflicten uit het verleden of tribale loyaliteit een rol kunnen spelen. Verder zijn zowel civiele of militaire voormalige leden van de vroegere regering als slachtoffer van moorden gedocumenteerd en verschillende bronnen hebben aan EUAA aangegeven dat het niet mogelijk is een patroon te ontwaren binnen deze groep met betrekking tot wie wel en wie niet geviseerd wordt. Slachtoffers van moorden hadden verschillende graden in het leger of de politie volgens verschillende bronnen en zowel voormalig burgerlijk als militair personeel van de vroegere regering werd slachtoffer van willekeurige arrestatie, foltering en mishandeling, met inbegrip van huishoudpersoneel van voormalige functionarissen. Sommige bronnen stellen dat de lokale context en lokale afspraken een impact hebben op het al dan niet respecteren van de algemene amnestie maar wijzen er ook op dat in de meeste regio's geen lokale afspraken bestaan en dat de duurzaamheid van dergelijke lokale afspraken onzeker is.
Volgens een mensenrechtenexpert geïnterviewd door de Noorse COI Unit Landinfo in 2023 riskeren familieleden van voormalige regeringsfunctionarissen verschillende vormen van mishandeling door de taliban en in sommige gevallen ook moord. In rapporten van Rawadari en HRRL van 2023 wordt melding gemaakt van familieleden van personen die Afghanistan verlaten hadden die werd geviseerd, met inbegrip van echtgenotes, kinderen en broers van voormalige veiligheidsfunctionarissen en broers van voormalige civiele werknemers van de regering. Meer recente rapporten van UNAMA en Rawadari over moorden en arrestaties van voormalige functionarissen maken geen melding meer van gevallen waarin familieleden geviseerd werd, maar Afghaanse media in ballingschap hebben wel gerapporteerd over individuele gevallen waarin familieleden van voormalige burgerlijke en veiligheidsfunctionarissen gearresteerd werden.
De algemene amnestie geldt ook voor personen die banden hadden met buitenlandse strijdkrachten. Velen die onder dit profiel vallen werden geëvacueerd maar diegenen die in het land bleven, leven ondergedoken, met inbegrip van tolken. In januari 2024 omschreef de UN Speciale Rapporteur inzake mensenrechten in Afghanistan, personen die werkten met buitenlandse troepen als zeer kwetsbaar voor mensenrechtenschendingen. Zij worden beschouwd als personen die met de vijand hebben gewerkt en volgens een universiteitsprofessor worden zij die voor buitenlandse troepen hebben gewerkt door de taliban gezien als verraders. Personen onder dit profiel merken niets van de afgekondigde amnestie. In 2022 werden door een datalek binnen het Britse ministerie van defensie de namen bekend van 18.000 personen die voor de Britse troepen hebben gewerkt, waarna een geheim hervestigingsprogramma 4.500 personen evacueerde. Een gezamenlijk media-onderzoek registreerde meer dan 110 moorden en verschillende gevallen van foltering van voormalige ANSDF leden tussen 2023 en midden 2025, maar dit was volgens het onderzoek wellicht in realiteit hoger. Onder de slachtoffers waren voormalige veiligheidsfunctionarissen die in speciale eenheden werkten gefinancierd of gesteund door Amerikaanse of Britse troepen. Sommige moorden werden toegeschreven aan onbekende schutters terwijl anderen stierven na foltering in detentie door de *de facto* autoriteiten. Volgens een Britse professor is iedereen die een rol had die was geassocieerd met westerse strijdkrachten, een potentieel doelwit al kunnen individuele omstandigheden een invloed hebben op de mate waarin een persoon hieraan wordt blootgesteld. Zij merkt op dat lokaal gerekruteerde personen vaak chauffeurs en bewakers waren en dat hoewel zij niet de belangrijkste doelwitten zijn, zij tegelijk gekende doelwitten zijn aangezien ze deel uitmaakten van de lokale gemeenschappen waarin de operaties plaats vonden (EUAA, *Country Focus: Afghanistan*, January 2026, p. 95-106).

In de beschikbare bronnen wordt verder gesteld dat over de grootte van het risico voor personen die met westerse troepen hebben gewerkt, geen eenduidig beeld bestaat. Volgens een bron konden velen teruggaan naar hun dagelijks leven, maar tegelijk wordt aangegeven dat een persoon die bekend was vanwege zijn werk met buitenlandse troepen meer gevaar loopt lastiggevallen of mishandeld te worden dan anderen. Vaak

is de grootste angst van personen onder dit profiel dat iemand hen zal 'verklikken' of een verhaal over ze zal verzinnen omdat ze vanwege een andere reden onenigheid hebben. In hoeverre een persoon doelwit was van wraakacties en vervolging hing af van verschillende factoren. Volgens een bron waren personen die gewerkt hebben voor de Amerikaanse troepen kwetsbaarder dan degenen die voor de troepen van andere mogendheden gewerkt hebben. Verder speelde ook de mate waarin de directe omgeving en de taliban op de hoogte waren van de voormalige positie van de betrokkene een rol. Dorpsbewoners op plekken waar de buitenlandse troepen zich 'slecht' gedragen zouden hebben tegenover de lokale gemeenschap, zouden meer geneigd zijn om informatie met de taliban te delen. De taliban waren doorgaans goed geïntegreerd in de lokale gemeenschappen en wisten daardoor ook goed wie er voor buitenlandse troepen heeft gewerkt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 83, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).
In de meest recente *"Country Guidance: Afghanistan"* van juni 2026 worden *"persons affiliated with foreign forces"* (vrij vertaling: *"personen die banden hebben met buitenlandse strijdkrachten"*) aangemerkt als een risicoprofiel waarbij hieronder worden begrepen, tolken, veiligheidspersoneel, civiele aannemers en logistiek personeel wiens betrokkenheid zichtbaar was of gekend door de gemeenschap. Er wordt ook gesteld dat de richtsnoeren met betrekking tot dit profiel moeten worden samengelezen met het profiel *"members of the security institutions of the former government"* (vrij vertaald *"leden van de veiligheidsinstellingen van de voormalige regering"*). Voor personen die banden hebben met buitenlandse strijdkrachten wordt gesteld dat een gegronde vrees voor vervolging in het algemeen kan worden aangenomen gelet op de ernst van de mishandeling waaraan zij kunnen onderworpen worden en de hoge mate waarin zij geviseerd worden door de taliban. Voor familieleden wordt gesteld dat zij ook een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben aangezien familieleden van personen die onder het profiel vallen naar verluidt zijn geviseerd om druk te zetten op personen die vroeger banden hadden met buitenlandse strijdkrachten.
Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elk familielid van een persoon die voor de machtsovername voor de Amerikaanse troepen heeft gewerkt in geval van terugkeer om die reden vervolging door de taliban riskeert. *In casu* verklaarde verzoeker dat zijn vader gedood werd voor de machtsovername, zodat het vinden van zijn vader geen motief meer kan zijn voor de taliban om druk te zetten op verzoeker of zijn familie. Er kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat het in het dorp van verzoeker geweten was dat hij diensten verrichtte voor de Amerikanen en dat ook de taliban op de hoogte is van de activiteiten van verzoekers vader voor de machtsovername.
Zo verzoeker niet aannemelijk maakt, om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing die verzoeker niet weet te weerleggen, dat hij omwille van zijn vaders activiteiten voor de machtsovername gezocht werd om met hen mee te strijden omdat zijn vader met de ongelovigen werkte, kan evenwel geen abstractie gemaakt worden van het verleden van zijn vader en kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij hierdoor meer in de kijker zal lopen van de taliban in geval van terugkeer naar zijn dorp in het district Dara-I-Nur in de provincie Nangarhar.

Verzoekers profiel als familielid van een persoon die voor de machtsovername voor de Amerikaanse troepen heeft gewerkt dient samen met de andere risicofactoren met betrekking tot de door hem geuite vrees om als een persoon te worden beschouwd die verwesterd is of de geldende religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland heeft overschreden, beoordeeld te worden.

6.5. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift ook op een vrees voor vervolging omwille van zijn levenswijze hier in België en stelt dat hij zijn familie niet vertelt wat hij in België doet, wat erop wijst dat zijn gedrag niet strookt met het gedrag dat van hem verwacht wordt in Afghanistan. Er wordt in de aanvullende nota van verzoeker onder verwijzing naar recente landeninformatie benadrukt dat het taliban-regime steeds theocratischer en repressiever wordt, dat de mensenrechtensituatie verslechterd is en dat Afghanen die vanuit Europa naar Afghanistan terugkeren kunnen worden gestigmatiseerd als personen die zijn besmet door westerse waarden en dat personen die een levensstijl hebben aangenomen die afwijkt van de lokale gebruiken door de taliban zijn geviseerd.

6.5.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

De Raad wijst er verder op dat het begrip 'godsdienst' met name theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen omvat, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (artikel 10, lid 1, b) Verordening (EU) 2024/1347). Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als artikel 10, lid 1, b) van de Richtlijn 2011/95/EU. De rechtspraak van het Hof van Justitie blijft bijgevolg relevant. Het Hof oordeelde dat aan dit begrip een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé,

gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip 'godsdienst', geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag "*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd", of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald"* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt met name in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze gedachte, mening of opvatting heeft laten leiden (artikel 10, lid 1, e) Verordening (EU) 2024/1347). Ook deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als artikel 10, lid 1, e) van de Richtlijn 2011/95/EU zodat de rechtspraak van het Hof van Justitie hierover relevant blijft. Het Hof heeft geoordeeld dat ook het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen* (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Het Hof heeft er ook op gewezen dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelviging hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging en kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2024, C-646/21, *K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, punten 51 en 52).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023*,* punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip ‘godsdienstige overtuiging’ en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality*, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.5.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban kwamen op 15 augustus 2021 opnieuw aan de macht en kondigden de heroprichting van het ‘Islamitisch Emiraat Afghanistan’ aan. Sindsdien is de uitsluitend uit mannen bestaande, door Pashtunen gedomineerde zogenaamde interim-regering van de taliban, permanent geworden. Deze heeft haar macht verder geconsolideerd en evolueert in de richting van een theocratische politiestaat. De macht is gecentraliseerd onder de hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhunzada, die absolute macht geniet en de politieke, bestuurlijke en religieuze instellingen van Afghanistan controleert (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 16).

De taliban hebben een de facto regering ingesteld met een politiek monopolie, vergelijkbaar met een eenpartijstaat. Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de maatschappelijke ruimte (‘civic space’) is sterk ingeperkt door beperkingen ten aanzien van internationale en lokale media, alsook door de arrestatie van critici. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Afwijkende meningen worden onderdrukt door middel van mediacontrole, intimidatie en bestraffing, waardoor veel critici gedwongen worden te vluchten, zich te verbergen of aan zelfcensuur te doen. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen. De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025. Bronnen melden dat er in het land op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. De bronnen bevatten meldingen van willekeurige arrestaties en detenties, buitengerechtelijke executies en de doodstraf, lijfstraffen, foltering en andere vormen van mishandeling, evenals andere beperkingen van de grondrechten – gepleegd, onder meer, in het kader van de handhaving van strenge moraliteitswetten en de inperking van de maatschappelijke ruimte (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 18-21).

De taliban volgen een ultraconservatieve interpretatie van de soennitische islam, waarbij zij zich baseren op de Hanafi-rechtsschool en het deobandisme. Na hun machtsovername schaften zij de grondwet van 2004 af,

verklaarden zij dat de sharia als rechtssysteem zou gelden en begonnen zij met een toetsing van de bestaande wetgeving aan de sharia, zonder de resultaten daarvan bekend te maken of te preciseren welke wetten van kracht bleven (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-24, 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De de facto-autoriteiten, waaronder de hoogste leider van de taliban, leggen hun religieuze ideologie door middel van talrijke beperkingen op aan de bevolking en hebben mondelinge en schriftelijke instructies, decreten, richtlijnen en wetten uitgevaardigd die gebaseerd zijn op hun eigen interpretaties van de sharia. Deze verschillende decreten en instructies streven ernaar de sharia te doen naleven in het dagelijkse leven en hebben impact op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. De *de facto*-overheden hebben talrijke regels ingevoerd die alle aspecten van het dagelijks leven, zoals het reguleren van het gedrag en het uiterlijk van de bevolking, het verbieden van activiteiten die in strijd worden geacht met de sharia (zoals poëzie over relaties tussen mannen en vrouwen, universitaire studieprogramma's met onderwerpen als democratie en mensenrechten, gender en vrouwen, en media-inhoud die in strijd is met de islamitische wet en religie), het drastisch beperken van de rechten van vrouwen en meisjes (zoals toegang tot hoger onderwijs boven 12 jaar, toegang tot parken en badhuizen, toegang tot bepaalde tewerkstelling, geen tewerkstelling meer van vrouwen bij nationale en internationale NGO's, sluiten van schoonheidssalons), of het reguleren of beperken van religieuze en culturele praktijken (zoals het vieren van niet-soennitische feestdagen). Er bestaat een breed scala aan instructies en decreten met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, het verbod op schaken of muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 28 en Annex 3).
De *de facto* autoriteiten zijn begonnen met het formaliseren van de uitvaardiging en bekendmaking van wetten en andere instructies, onder meer door officiële staatsbladen samen te stellen. Niettemin is de hoogste leider van de taliban voornamelijk blijven regeren bij decreet, uitgevaardigd vanuit zijn machtsbasis in Kandahar, en zijn ook mondelinge mededelingen van beperkingen blijven plaatsvinden, zij het met een onduidelijke juridische status. Dit heeft geleid tot een gefragmenteerd en onzeker juridisch kader, dat wordt gekenmerkt door vage instructies die aanleiding geven tot uiteenlopende interpretaties door individuele handhavers. Verschillende bronnen wijzen echter op een algemene tendens naar een meer uniforme handhaving in het hele land, hoewel nog steeds regionale verschillen werden gemeld als gevolg van interne meningsverschillen en lokale invloeden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 26-27).
De meest omvattende reeks beperkingen is opgenomen in de zogenaamde moraliteitswet die op 31 juli 2024 werd gepubliceerd. In de moraliteitswet van 31 juli 2024 worden, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet.
De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen strenge kledingvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. Naast beperkingen op afbeeldingen van levende wezens en verplichtingen met betrekking tot de uitoefening van de godsdienst, waaronder het bidden, specificeert de wet verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Het geheel van deze regels leidt verder tot het institutionaliseren van genderapartheid.
De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 heeft de *de facto*-regering een Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken uitgevaardigd en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan. Dit wetboek bevat 119 artikelen en verschillende bepalingen lijken in strijd te zijn met internationale

mensenrechtennormen. Opvallend is dat er termen als ‘slaven’ en ‘meesters’ worden gebruikt, en sommige bronnen suggereren dat dit wetboek indirect slavernij toestaat. Het wetboek verdeelt de samenleving bovendien in vier sociale categorieën: ‘geleerden’, ‘de elite’, de ‘middenklasse’ en de ‘lagere klasse’.
Wanneer een misdrijf wordt begaan, worden de soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader, waarbij de straffen zwaarder worden naarmate de sociale status van de veroordeelde lager is. Verder zou dit wetboek naar verluidt het gebruik van lijfstraffen uitbreiden, het recht op een eerlijk proces beperken en een ruime onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen mogelijk maken. Een ‘*hadd*’-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een ‘*tazir*’-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een ‘meester’. In het wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald, wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden ‘bekentenissen’ en ‘getuigenverklaringen’ de belangrijkste bewijsmiddelen. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het significant beperken van fundamentele vrijheden van personen en de “*civic space*”, zoals het onderdrukken van een vrije meningsuiting, en verhoogt het risico op foltering, ernstige mishandeling en wijdverspreide schending van de rechten van de beschuldigde.
In het wetboek worden aanhangers van de Hanafi-school beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters (‘*mubtadeh*’).
Het is toegestaan om personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, te doden met de toestemming van de “*Imam*”. De bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving alsook het beledigen van talibanleiders wordt strafbaar gesteld. Hierdoor wordt oppositie tegen en kritiek op de taliban gecriminaliseerd. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een ‘rebel’ (‘*baghi*’) wordt gedefinieerd als iemand die ‘ernaar streeft (morele) corruptie te verspreiden’ en het wetboek bepaalt dat zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Eenieder mag een ‘rebel’, d.i. iemand die zich niet aan de morele wetten houdt, bestraffen. Het wetboek bepaalt tevens dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van (morele) corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Verder bepaalt het wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals ‘een wond of blauwe plekken’, en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het wetboek. De echtgenoot mag tazir-straffen uitvoeren. Geweld tegen vrouwen wordt gelegaliseerd.
Er is geen publieke aankondiging van dit nieuwe wetboek geweest en er is momenteel geen informatie beschikbaar over de tenuitvoerlegging ervan (EUAA, “*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 27 maart 2026, p. 2-5; met verwijzing naar Rawadari, “*Press Release Regarding the Implications of the “The Criminal Procedure Code for Courts” Issued by the Taliban*”, 21 januari 2026, via een consulteerbare weblink).

Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 27, 34-42).
De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s. De MPVPV is het voornaamste orgaan dat toezicht houdt op het privéleven van mensen en op de naleving van de voorschriften. Er wordt gemeld dat de handhavers van de MPVPV beschikken over uitgebreide bevoegdheden, waardoor zij bijvoorbeeld personen kunnen vasthouden of buitengerechtelijke straffen opleggen. Er zijn verder voortdurend meldingen van geweldgebruik door hen, waaronder verbale intimidatie, arrestaties, pesterijen en fysiek geweld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 30-32). Ondanks het relatief beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.
Binnen hun mandaat kunnen MPVPV-handhavers regels en instructies stapsgewijs en via een glijdende schaal afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die de handhaver passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 29-30).
De de facto autoriteiten hebben ook provinciale handhavingscomités opgericht ter ondersteuning van de uitvoering van de moraliteitswet in de provincies. Ondanks inspanningen om de handhaving systematischer en consistenter te laten verlopen, werden in 2025 nog steeds enkele regionale verschillen gemeld. Deze inconsistenties werden deels toegeschreven aan uiteenlopende normen die door lokale feitelijke functionarissen worden gehanteerd en aan de dubbelzinnige formulering van sommige bepalingen van de moraliteitswet, waardoor ruimte blijft voor uiteenlopende interpretaties. De vage formuleringen van de

uitgevaardigde instructies bieden individuele handhavers eveneens ruimte om deze soepel dan wel strikt toe te passen.
Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30).
In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

De taliban heropenden de rechtbanken in heel Afghanistan, vervingen het voormalige personeel door mannelijke rechters die in madrassa's waren opgeleid en die de opdracht kregen de sharia volledig toe te passen, onder meer door hudud- en qisasstraffen op te leggen. Sindsdien hebben de rechtbanken doodstraffen en zweepslagen opgelegd en zijn in sommige gevallen executies en geselingen in het openbaar uitgevoerd. De interpretatie van de sharia wordt grotendeels overgelaten aan individuele rechters, die tijdens gerechtelijke procedures over vrijwel volledige bevoegdheid beschikken. Dit heeft geleid tot aanzienlijke verschillen in de uitspraken.
Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Sindsdien hebben feitelijke rechtbanken doodstraffen en geselingen opgelegd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43).
In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. seksuele betrekkingen buiten een wettig huwelijk, ontucht, overspel, voorhuwelijkse en buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1).
Geselingen worden gebruikt als aanvullende straf naast een gevangenisstraf en als bestraffing van zogeheten morele misdrijven, zoals het 'weglopen van huis' door vrouwen, seksuele betrekkingen tussen mannen van hetzelfde geslacht en buitenechtelijke betrekkingen, en naar verluidt ook voor diefstal, het drinken van alcohol en drugshandel. Bovendien bepaalt de in februari 2026 uitgevaardigde 'Wetboek van Strafvordering voor rechtbanken' dat 'personen die de leiders van de taliban beledigen' worden bestraft met 20 zweepslagen en een gevangenisstraf van zes maanden. In sommige gevallen werden grote groepen personen tegelijkertijd gegeseld en vonden geselingen in het openbaar plaats, onder meer in sportstadions. Naar verluidt werden met name 'morele misdrijven' in het openbaar bestraft, waarbij de facto functionarissen van de MPVPV en imams deze gebeurtenissen aankondigden om publiek te trekken (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 42-44; EUAA, "*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 2-6).
Hoewel er talrijke meldingen zijn van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling, bestaan er geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen wegens de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Tevens maakt de VN melding van een aantal executies sinds 2021. Verzamelde gegevens suggereren een aanzienlijke toename van het aantal geselingen: in de eerste zes maanden van 2025 werden namelijk 326 mensen gegeseld, waaronder 64 vrouwen. Dit betekent meer dan een verdubbeling ten opzichte van dezelfde periode in 2024 en meer dan een vervierdoudiging sinds 2023. In de periode van 1 januari tot en met 30 september 2025 registreerde UNAMA lijfstraffen inzake 656 personen (518 mannen, 131 vrouwen, 5 meisjes en 2 jongens). In de periode van 1 oktober tot en met 31 december 2025 werden volgens de gegevens van UNAMA 287 personen gegeseld, waaronder 253 mannen, 30 vrouwen, drie jongens en één meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs. Dit heeft impact op de onderwijssector waar bepaalde seculiere vakken worden geband, terwijl religieuze onderwerpen zijn uitgebreid en bevorderd. De de facto autoriteiten werken aan de herziening van het schoolcurriculum voor particuliere en openbare scholen, waarbij vakken worden verwijderd die worden beschouwd als zijnde 'in strijd met' islamitische voorschriften en de Afghaanse cultuur, zoals vakken met betrekking tot maatschappij, democratie en burgerschap. Universiteiten hebben verder de opdracht gekregen

om 18 vakken waarvan wordt aangenomen dat zij in strijd zijn met de sharia niet langer te onderwijzen, waaronder onderwerpen met betrekking tot gender, vrouwen, democratie en mensenrechten.
De *de facto* autoriteiten hebben inspanningen geleverd om de madrassa's reguleren, onder meer door informele madrassa's te registreren. Deze inspanningen hebben ertoe geleid dat volgens de de facto autoriteiten tot augustus 2025 bijna 23.000 madrassa's officieel waren geregistreerd. Slechts een beperkt aantal daarvan betreft nieuw opgerichte instellingen, namelijk ongeveer 316 (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34).
Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Er wordt opgemerkt dat de hoogste leiding van de taliban van meet af aan geen voorstander is geweest van het idee dat vrouwen madrassa's bezoeken en dit evenmin heeft aangemoedigd, met name vanwege de opvatting dat hiervan gebruik zou worden gemaakt als omweg om algemene vakken te onderwijzen voor vrouwen. Er zouden meer inspanningen worden geleverd om ervoor te zorgen dat madrassa's voor vrouwen zich uitsluitend richten op religieuze vakken en dat deze maas in de regelgeving wordt gedicht.
Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft tevens de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs en het naleven van relevante regels opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 115-117).

De de facto autoriteiten hebben de toegang tot sociale media en de vrijheid van meningsuiting steeds verder beperkt. Zij waarschuwen tegen online-inhoud die volgens hen religieuze overtuigingen, de openbare zeden of maatschappelijke waarden ondermijnt en monitoren sociale media actief. Het MPVPV stelt online-inhoud te monitoren en naar verluidt houdt DGI journalisten, activisten en gebruikers van sociale media in de gaten, via een speciale eenheid voor digitale surveillance die onlineactiviteiten monitort. Daarbij worden onder meer journalisten, activisten en andere gebruikers gevolgd en worden personen die de taliban online bekritiseren gearresteerd. De speciale VN-rapporteur voor de mensenrechtensituatie in Afghanistan rapporteerde dat lokale bronnen waarschuwden voor het 'uitgebreide gebruik' van digitale en fysieke surveillance, waaronder toezicht op sociale media, controles van mobiele telefoons bij controleposten en het gebruik van informanten. Kritische uitingen op sociale media kunnen leiden tot huiszoekingen, willekeurige arrestaties en detentie, ook van familieleden, waardoor een klimaat van angst en zelfcensuur is ontstaan. Dit geldt ook voor Afghanen in het buitenland die vrezen voor de veiligheid van familieleden die in Afghanistan zijn achtergebleven. De beperkingen zijn in 2025 verder aangescherpt. Internetdiensten werden in verschillende provincies afgesloten en op 29 september 2025 werd het internet gedurende 48 uur in het hele land uitgeschakeld. Er is geen officiële reden voor de afsluiting bekendgemaakt, hoewel sommige bronnen suggereren dat deze bedoeld was om 'immorele activiteiten' aan te pakken.
Ook werden gebruikers van sociale media, waaronder TikTok-gebruikers en journalisten, gearresteerd wegens vermeend 'onwettige', 'onislamitische' of kritische online-inhoud. Hoewel de taliban niet over een even geavanceerd technisch surveillancesysteem beschikken als sommige andere landen, beschikken zij volgens bronnen over een groot netwerk van menselijke informanten, onder meer informanten in moskeeën, onder buren en onder de algemene bevolking. Hierdoor beschikken de taliban alsnog over een groot bereik en een aanzienlijke capaciteit op het gebied van surveillance. Personen die als critici worden geïdentificeerd, kunnen daardoor ernstige gevolgen ondervinden. De toenemende controle en surveillance hebben de ruimte voor vrije meningsuiting en onafhankelijke berichtgeving aanzienlijk beperkt (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21-23).

Blasfemie is strafbaar volgens de Hanafi rechtsschool met de dood. Beschuldigingen van blasfemie kunnen betrekking hebben op anti-islamitische geschriften of uitlatingen, kritiek op de taliban of positieve opmerkingen over modern onderwijs in tegenstelling tot het onderwijssysteem onder de taliban. Bekeerlingen en personen die afwijken van de islam zouden zich naar verluidt niet publiekelijk uitspreken, aangezien het bekritiseren, verlaten of veroordelen van de islam in Afghanistan taboe is. Daarom worden er in Afghanistan slechts zeer weinig incidenten met betrekking tot niet-gelovigen en afvalligen geregistreerd. Zoals reeds vermeld, bepaalt het Wetboek van Strafvordering dat het toegestaan is personen te doden die "valse overtuigingen verdedigen die in strijd zijn met de islam" of "anderen tot dergelijke overtuigingen uitnodigen". Het bepaalt tevens dat het bespotten en belachelijk maken van islamitische voorschriften, evenals het verlaten van de hanafitische rechtsschool, kan worden bestraft met een gevangenisstraf van twee jaar (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-26; EUAA, "*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 2-5).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan. Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 45-49).
De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 49-51). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "*EUAA, Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer

regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.
De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).
Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen".* Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten,

personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld; Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het westen werden gerepatrieerd om nader onderzoek en stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.
Wel kunnen volgende twee risicoprofielen worden aangeduid: 1) Personen die worden geacht worden godslastering (blasfemie) en/of afvalligheid (apostasie) te hebben gepleegd. Dit profiel omvat personen die de religieuze overtuiging of beginselen van de islam hebben verlaten of afgezworen, dan wel geacht worden dit te hebben gedaan (afvalligheid), evenals personen die geacht worden zich godslasterlijk te hebben uitgelaten over God of heilige zaken (blasfemie). Het omvat personen die zich tot een ander geloof hebben bekeerd (bijvoorbeeld bekeerlingen tot het christendom), evenals personen die niet geloven in of geen geloof hebben in het bestaan van God (atheïsten). Voor personen die geacht worden blasfemie en/of afvalligheid te hebben gepleegd, met inbegrip van bekeerlingen en atheïsten, kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien deze personen worden beschouwd als tegenstanders van de religieuze ideologie van de taliban en daarom door de de-factoautoriteiten worden geviseerd. Dit profiel moet worden samengelezen met het tweede risicoprofiel.
2) Personen die worden geacht religieuze, morele en/of maatschappelijke normen te hebben overschreden/overtreden. Dit profiel heeft betrekking op personen van wie de handelingen, gedragingen of praktijken worden beschouwd als een overtreding/overschrijding van religieuze, morele en/of maatschappelijke normen, ongeacht of de vermeende overtreding/overschrijding van deze normen zich in Afghanistan of in het buitenland heeft voorgedaan. Van een dergelijke vermeende overtreding/overschrijding kan ook sprake zijn wanneer personen worden beschouwd als beïnvloed door buitenlandse waarden, bijvoorbeeld vanwege hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen, die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit kan ook personen omvatten die naar Afghanistan terugkeren nadat zij in westerse landen hebben gewoond. Welke praktijken als een overtreding/overschrijding van deze normen worden beschouwd, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de lokale context, de betrokken actoren en hun interpretatie van deze normen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien dergelijke feiten door de taliban als morele misdrijven worden beschouwd en door de de-factoautoriteiten regelmatig worden bestraft met lijfstraffen.

Voor andere personen van wie wordt aangenomen dat zij in Afghanistan of in het buitenland religieuze, morele en/of sociale normen hebben overtreden/overschreden, dringt zich in het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren, zoals het beroep (in het bijzonder kunstenaars, kappers, medewerkers van schoonheidssalons), het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als een persoon "*die de religieuze, morele en/of sociale normen overschreden*" heeft. Het komt aan verzoeker toe dit concreet aan te tonen.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, juni 2026, p. 41-46).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds februari 2021 in België verblijft en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij België sindsdien heeft verlaten. Dit wordt ook niet betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker verblijft heden dus meer dan vijf jaar in België. Zo het lange verblijf in een geseculariseerde maatschappij als de Belgische als dusdanig niet kan volstaan om te besluiten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer, kan hiervan, gelet op de huidige context in Afghanistan en de argwaan waarmee terugkeerders uit westerse landen kunnen bekeken worden, evenwel ook geen abstractie worden gemaakt.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond in juni 2023 dat hij zich aangepast heeft aan de Belgische maatschappij, dat hij contact heeft met Belgische mensen en dat hij hier een vrij leven heeft. Verder verklaarde verzoeker ook dat hij anders denkt in vergelijking met hoe hij in Afghanistan dacht, dat hier de mensenrechten gerespecteerd worden en dat in Afghanistan mensen geen rechten hebben. Voorts verklaarde verzoeker dat hij hier een vriendin kan hebben, wat in Afghanistan onmogelijk is omdat men dan als een ongelovige wordt beschouwd en dat hij hier discotheken bezoekt met vrienden. Gevraagd hoe zijn familie zou staan tegenover het feit dat hij hier een vriendin zou willen verklaart verzoeker dat hij nu in België verblijft en niet in Afghanistan en dus zelf kan beslissen voor zijn eigen leven. Hij stelt ook uitdrukkelijk dat hij het niet belangrijk vindt om aan zijn familie te vertellen over zijn levenswijze want dat als men achttien jaar oud wordt, iedereen zelf kan kiezen hoe ze zelf zouden willen leven (NPO, p. 21-22). Minstens wijst dit laatste op een evolutie bij verzoeker waarbij hij zich heeft losgerukt van traditionele Afghaanse waarden en zich niet wil laten leiden door de verwachtingen van zijn familie in Afghanistan.
Tijdens de zitting van de Raad licht verzoeker ook toe dat hij zichzelf weliswaar als een moslim beschouwt maar dat hij niet elke dag bidt. Verder verklaart verzoeker dat hij minderjarige zussen heeft die zich nog in Afghanistan bevinden en zet hij uiteen dat zij in Afghanistan geen rechten hebben, dat zij leven als gedetineerden omdat zij steeds thuis moeten blijven en niet naar school kunnen gaan en dat hij dit ten zeerste afkeurt omdat elke mens vrij moet kunnen zijn.

Verder is niet betwist dat verzoeker nog een adolescent was toen hij in België aankwam en blijkt uit het administratief dossier dat hij in België zowel Nederlands als Frans taalonderwijs succesvol heeft gevolgd en een workshop georganiseerd door het Rode Kruis waarop onder meer de gelijkheid tussen man en vrouw aan bod kwam. Voorts blijkt uit de door hem bijgebrachte documenten ook dat hij in België werkt en dat hij door zijn werkgever wordt omschreven als een integer en verantwoordelijk persoon die zijn collega's met respect behandelt, deelneemt aan alle activiteiten en uitstekend functioneert binnen een team (Pleitnota verzoeker).
Verzoeker verklaarde bij het CGVS ook dat hij meer dan een jaar voor Katoennatie heeft gewerkt, wat hij ook tijdens de zitting van de Raad bevestigt. Uit de door verzoeker neergelegde documenten ook dat verzoeker op vrijwillige basis heeft geholpen na de grote overstromingen in de regio van Luik, wat zijn actieve (en in dit geval volkomen onbaatzuchtige) betrokkenheid bij de Belgische samenleving bijkomend illustreert.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker op jonge leeftijd in België is gekomen, beide landstalen spreekt en begrijpt en in België werkt. Hij wordt daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst als jongvolwassene ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit heeft deels plaatsgevonden tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke men vatbaar is voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, waaronder zijn scholing redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling, zijn opvattingen en de wijze waarop hij zich gedraagt. Dit blijkt ook uit zijn verklaringen over de manier waarop hij invulling geeft aan zijn leven in België en over het gebrek aan mensenrechten in Afghanistan, waaronder vrouwenrechten.

Dit verhoogt reeds in belangrijke mate het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast of beïnvloed door buitenlandse waarden.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat verzoeker uiting geeft aan zijn verzet tegen een kernaspect van het huidige talibanregime, met name de ondergeschikte positie van vrouwen in de samenleving, zodat bij hem sprake is van een politieke overtuiging, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Verder blijkt uit zijn verklaringen met betrekking tot de beleving van zijn geloof minstens dat verzoeker een soepelere invulling geeft aan zijn religieuze overtuiging als moslim dan wat door het huidige taliban regime wordt voorgeschreven en in België gedrag vertoont dat hiertegen ingaat, zoals het feit dat hij niet altijd bidt. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat in de Moraliteitswet van 31 juli 2024 het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims als inbreuken worden omschreven. De wet schrijft ook voor dat de MPVPV personen die herhaaldelijk aan hun gebeden verzaken of niet deelnemen naar de rechtbank moeten doorverwijzen (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", November 2024, p. 40). Ook voor de afkondiging van de Moraliteitswet zijn gevallen gedocumenteerd van mannen die werden beboet, geslagen of zijn opgesloten omdat zij de gebeden niet bijwoonden (*idem*, p. 40-41). Zoals reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het begrip religieuze overtuiging ruim moet worden uitgelegd en dat de vervolgingsvrees gegrond is wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging en dat daarbij van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet. *In casu* heeft verzoeker zichzelf geïdentificeerd als moslim maar ook aangegeven dat hij niet altijd bidt. De invulling die verzoeker geeft aan zijn religieuze overtuiging sinds zijn aankomst in België wijkt af van de strikte vereisten opgelegd onder het huidige talibanregime. Zoals van een verzoeker niet kan worden verwacht dat hij afziet van godsdienstige handelingen die hij wil verrichten en die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging, kan van een verzoeker evenmin worden verwacht dat hij godsdienstige handelingen verricht die niet stroken met de persoonlijke invulling van zijn religieuze overtuiging om zo vervolging te voorkomen. Er kan evenmin van verzoeker verwacht worden dat hij de invulling van zijn religie in België in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn lokale gemeenschap verbergt of daarin steeds zou slagen mocht hij dat al willen. Er kan dan ook *in casu* voor verzoeker worden aangenomen dat hij hierdoor eveneens de negatieve aandacht van het talibanregime of de lokale gemeenschap zal trekken in geval van terugkeer en ook om die reden zal worden gepercipieerd als een persoon die in het buitenland de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overtreden.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet vertrouwd is, nu niet betwist is dat verzoeker Afghanistan verliet voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021.
Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat de soort en zwaarte van de straf volgens het op 4 januari 2026 uitgevaardigde Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken niet worden bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf maar op basis van de sociale status van de dader, waarbij een veroordeelde die tot een lagere sociale status behoort, zwaarder bestraft wordt. Er is nog geen informatie voorhanden met betrekking tot de toepassing in de praktijk van dit wetboek maar uit de beschikbare landeninformatie hierover blijkt wel een tendens naar een steeds strengere en meer arbitraire bestraffing van personen die zich niet aan de morele wetten houden. Eveneens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de Moraliteitswet van 31 juli 2024 een scala aan voorschriften bevat die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, strenge kledingvoorschriften voor zowel mannen als vrouwen en verplichtingen met betrekking tot het uitoefenen van de godsdienst en dat controleurs van de MPVPV volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en dat mensen die hierop niet correct antwoordden naar het politiebureau werden gebracht. Er kan niet uitgesloten worden dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan zelfs onbewust de huidige omgangs-, kledings- en religieuze voorschriften overtreedt en hierdoor nog meer de aandacht trekt van de lokale taliban. Daarbij dient te worden opgemerkt dat volgens de beschikbare landeninformatie opgelegde restricties over het algemeen op striktere wijze lijken afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn familie oogsten krijgt van hun velden in Dara-I-Nur (NPO, p. 5) en dus in een ruraal gebied zou terechtkomen in geval van terugkeer.

Het is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Qala Shahi in het district Dara-I-Nur van de provincie Nangarhar en dat zijn vader op legerbasissen van de Amerikanen heeft gewerkt voor de machtsovername. De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).
In casu kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de lokale talibanleiders op de hoogte zijn van de vroegere activiteiten van zijn vader en dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, omwille van zijn familiale band met een persoon die in het verleden met de Amerikanen samenwerkte, in de kijker zal lopen en de negatieve aandacht zal trekken van lokale talibanleiders of leden

van de lokale gemeenschap. Verzoekers zichtbaarheid op basis van het profiel van zijn vader en zijn lang verblijf in de geseculariseerde Belgische samenleving met inbegrip van de hier verworven opvattingen over mensenrechten en zijn afkomst uit een rurale omgeving kan in de individuele omstandigheden van verzoeker als risicobepalende factor worden weerhouden.

De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn traject en levenswijze in België en hier verworven opvattingen over mensenrechten en invulling van zijn religie, als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen in het buitenland heeft overschreden en hem daarom een politieke en religieuze overtuiging wordt toegedicht die niet getolereerd wordt door het talibanregime.

Alles in acht genomen, blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van zijn familieband met een persoon die op verschillende Amerikaanse legerbasissen heeft gewerkt en omwille van een (toegeschreven) religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland overschreden heeft. De door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als ‘verwesterd’ beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn dorp zal worden gepercipieerd als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland heeft overschreden, dat bijgevolg voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke en religieuze overtuiging in de zin van Verordening (EU) 2024/1347 en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” (UNHCR)*, punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de huidige Afghaanse normen en waarden niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA “*Country Guidance”* van juni 2026 (p. 15, 95) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance”* van juni 2026 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 16).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken op vierentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	K. POLLET